

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, soudkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudce JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **J. P.**, zast. JUDr. Filipem Horákem, advokátem se sídlem v Brně, Radnická 11, proti žalovanému: **Městský úřad Úvaly**, se sídlem v Úvalech, Riegrova 897, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 26. 10. 2012, č. j. 47 A 10/2012 - 40,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 26. 10. 2012, č. j. 47 A 10/2012 - 40, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností žalobce (dále jen „stěžovatel“) navrhuje zrušení shora označeného usnesení Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), kterým byla odmítnuta jeho žaloba, kterou se domáhal zrušení kolaudačního souhlasu č. j. MEUV 1495/2012/STU vydaného dne 8. 2. 2012 žalovaným.

V kasační stížnosti stěžovatel namítá nezákonnost usnesení o odmítnutí návrhu podle ustanovení 103 odst. 1) písm. e) zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), tuto stěžovatel spatřuje zejména ve skutečnosti, že žaloba proti kolaudačnímu souhlasu byla odmítnuta toliko z důvodu, že se krajský soud ztotožnil s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2012, č. j. 2 As 86/2010 - 76, tedy usnesením, které bylo vydáno cca půl roku poté, co odmítnutá žaloba byla podána. Stěžovatel nemohl být o existenci usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 18. 9. 2012 zpraven, neboť toto v době podání odmítnuté žaloby neexistovalo. Stěžovatel při sepsu a podání žaloby proti kolaudačnímu souhlasu vycházel z platné judikatury a platných a účinných právních předpisů.

Stěžovatel uvádí, že napadeným usnesením byla odmítnuta žaloba proti kolaudačnímu souhlasu žalovaného, který je dokladem o povoleném užívání stavby rodinného domu s vestavěnou garáží, včetně domovních částí přípojek IS na pozemku parc. č. 106/187 v k. ú. Šestajovice u Prahy, provedené podle stavebního povolení ze dne 19. 5. 2009,

č. j. K 2635/09/SU/Vay. Vydání kolaudačního souhlasu předcházela kontrolní prohlídka provedená dne 17. 1. 2012, při které žalovaný tvrdil, že nezjistil závady bránící užívání stavby ani rozpor se závaznými stanovisky dotčených orgánů k užívání stavby a shledal též, že skutečné provedení stavby a její užívání nebude ohrožovat život a veřejné zdraví, život a zdraví zvířat, bezpečnost ani životní prostředí.

Krajský soud v odůvodnění napadeného usnesení uvádí, že nejprve musel posoudit právní povahu kolaudačního souhlasu vydaného podle ustanovení § 122 stavebního zákona a § 12 prováděcí vyhlášky a v závislosti na tomto posouzení zodpovědět klíčovou otázku přípustnosti přezkumu kolaudačního souhlasu ve správním soudnictví. Odpověď prvotně hledal v dosavadní judikatuře, avšak shledal, že tato, pokud jde o právní nahlížení na kolaudační souhlas, ničeho nepraví, a v případě jiných souhlasů vydávaných stavebními úřady podle stavebního zákona není jednotná. Konečnou odpověď našel až v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2012, č. j. 2 As 86/2010 - 76, v němž byla vyslovena zásadní teze, podle které *„soubhlasy vydávané dle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), zejména dle § 96, § 106, § 122, § 127, které stavební úřad výslovně či mlčky činí k obléšení či oznámení, jsou jinými úkony dle IV. části zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Tyto soubhlasy nejsou rozhodnutím ve smyslu § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního; soudní ochrana práv třetích osob je zaručena žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu dle § 82 a násl. tohoto zákona“*.

K této části odůvodnění napadeného usnesení stěžovatel uvádí, že sám krajský soud potvrdil skutečnost, že do dne 18. 9. 2012, tedy do data vydání usnesení rozšířeného senátu NSS, byla nejednotnost v otázce právního nahlížení na kolaudační souhlas a přípustnosti přezkumu kolaudačního souhlasu ve správním soudnictví. Stěžovatel se domnívá, že není možné, aby byla dána k jeho tíži skutečnost, že se řídil při podávání žaloby proti kolaudačnímu souhlasu judikaturou platnou v době podání žaloby, když o existenci usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 18. 9. 2012 nemohl být zpraven, neboť v době podání žaloby toto usnesení neexistovalo. Pokud se krajský soud řídil při svém rozhodování usnesením rozšířeného senátu NSS ze dne 18. 9. 2012, jednalo se o nepřiměřený zásah do práv stěžovatele, neboť mu tím byla odňata možnost domáhat se svých práv cestou správního soudnictví, když lhůta pro podání žaloby dle ustanovení § 82 a násl. s. ř. s. již uplynula a pokud tedy stěžovatel vycházel v době podání žaloby z platné judikatury, jedná se o zásah do jeho právní sféry nepřiměřeně tvrdý.

Při podávání žaloby proti kolaudačnímu souhlasu stěžovatel postupoval v souladu s platnou judikaturou Nejvyššího správního soudu a vycházel z rozsudků ze dne 26. 6. 2008, č. j. 4 Aps 7/2007 - 54, a ze dne 10. 7. 2008, č. j. 4 As 64/2007 - 65, ve kterých Nejvyšší správní soud výslovně uvedl, že souhlasné sdělení stavebního úřadu je rozhodnutím v materiálním slova smyslu a tedy rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Dále v rozsudku ze dne 13. 5. 2011, č. j. 7 As 89/2010 - 84, je uvedeno, že souhlas je rozhodnutím zakládajícím práva a povinnosti stavebníkoví a dotýkající se právní sféry jiných osob.

S ohledem na skutečnost, že se podzemní dešťová nádrž nachází na pozemku ve spoluvlastnictví stěžovatele a v místech, která jsou běžně dostupná všem osobám se na pozemku nacházejícím, dotýká se žalovaným deklarované umístění dešťové nádrže dle kolaudačního souhlasu právní sféry stěžovatele; stěžovatel byl tedy oprávněn kolaudační souhlas napadnout žalobou. Stěžovatel je za níže uvedených skutečností totiž přesvědčen o nebezpečnosti umístění dešťové nádrže, jejím nebezpečném stavebním provedení a nepřípustném zásahu do vlastnických práv třetích osob. Stěžovatel nikdy v minulosti jako spoluvlastník dotčeného pozemku nedal souhlas s umístěním podzemní dešťové nádrže (souhlas byl udělen ze strany stěžovatele pouze ke stavbě RD Dominant 148 Z na základě schválené projektové dokumentace ze dne 19. 5. 2009, která žádnou stavbu podzemní dešťové nádrže

pokračování

neobsahovala). I přes tento fakt však nádrž umístěna na pozemku v jeho spoluvlastnictví byla; považoval tak za nutné se vyjádřit k nebezpečnosti umístění a provedení podzemní dešťové nádrže. V žalobě konkr. tedy uvedl, že nebezpečnost umístění a nedostatky ve stavební realizaci podzemní dešťové nádrže je zřejmá z Vyjádření Technického a zkušebního ústavu stavebního Praha, č. j. ÚCOV/171/11/ČU, ze dne 10. 6. 2011, ze kterého vyplývá, že plastová nádrž je výrobcem deklarována na skladování odpadní a užitkové vody, nikoli vody dešťové. Způsob osazení a statické zajištění musí řešit projektová dokumentace, jak uvádí Pokyny pro instalaci a používání výrobku, nádrž včetně víka musí být v rámci projektové dokumentace staticky zajištěna proti působení zatěžovacích stavů, a to vzhledem k podmínkám konkrétního použití, tj. s ohledem na umístění nádrže a z toho vyplývajícího zatížení. Nádrž musí být navržena a instalována tak, aby se do ní osoby a předměty nemohly propadnout. Tyto uvedené požadavky dodrženy nebyly. Z uvedeného je tedy možno dovodit, že skutečné provedení podzemní dešťové nádrže a její užívání ohrožuje život a veřejné zdraví, život a zdraví zvířat a bezpečnost, neboť její provedení nebylo uskutečněno v souladu s projektem. Tyto důvody dle stěžovatele měly být brány na zřetel právě v okamžiku, když v rámci závěrečné kontrolní prohlídky stavební úřad zkoumal, zda byla stavba provedena v souladu s ohlášením, podle vydaného stavebního povolení a ověřené projektové dokumentace, a zda jsou dodrženy obecné požadavky na výstavbu a dále, zda skutečné provedení stavby nebo její užívání nebude ohrožovat život a veřejné zdraví, život a zdraví zvířat, bezpečnost anebo životní prostředí. V době vydání kolaudačního souhlasu byl žalovaný obeznámen s existencí vyjádření expertů Technického a zkušebního ústavu stavebního Praha č. j. KRPS-31776- 39/TČ-2010-011571 ze dne 3. 2. 2011, když tato informace byla žalovanému doložena ze strany stěžovatele dne 16. 1. 2012 v rámci stížnosti na společnost ORESTA spol. s r. o, kde je mj. uvedeno „*Technický a zkušební ústav stavební v Praze poskytl písemné vyjádření, že takováto víka/nádrže se umísťují do míst, kde se nepohybují žádné osoby*“. Žalovanému byly známy v době závěrečné prohlídky skutečnosti, že podzemní dešťová nádrž nesplňuje požadavky bezpečného provedení, když přinejmenším instalované víko nebylo pochozí ani zátěžové, bylo zde nedostatečné statické zajištění proti působení zátěžových stavů, nevyhovující navržení a instalování nádrže tak, aby se do ní osoby a předměty nemohly propadnout, dále nebyly instalovány podpěrné sloupy, které by podpíraly víko pro vyšší zpevnění, poklop měl odpovídat ČSN EN 124, včetně třídy odpovídající předpokládanému použití; v době kontrolní prohlídky nádrž takovým poklopem opatřena nebyla atd. Stejně tak byl žalovaný výše uvedenou stížností na stavitele zpraven o skutečnosti, že v této nádrži došlo ke smrtelné nehodě. Tyto závady bránící jejímu bezpečnému užívání měly dle stěžovatele vést k nevydání kolaudačního souhlasu a zahájení řízení. Těmito skutečnostmi se Krajský soud v Praze v napadeném usnesení vůbec nezabýval, i když byly v odmítnuté žalobě uvedeny, v odůvodnění usnesení je nadto ani nezmiňuje.

Stěžovatel tedy ve smyslu shora uvedeném navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudkem zrušil napadené usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 26. 10. 2012, č. j. 47 A 10/2012 - 40, a věc mu vrátil k dalšímu řízení a stěžovateli přiznal náhradu nákladů řízení.

Vyjádření žalovaného

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvádí, že je pravdou, že krajský soud žalobu odmítl s poukazem na stěžovatelem uváděný judikát Nejvyššího správního soudu. Jakkoli je stěžovatel rozhořčen tím, že o existenci usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2012 nemohl vědět, neboť žaloba byla podána před tímto rozhodnutím, pro soud je závazná právní úprava v době vydání rozhodnutí. Nadto se žalovaný domnívá, že citovaný judikát není nikterak průlomový a nestanovuje razantní odchylku do dosud ustálené soudní praxe, ale pouze sjednocuje judikaturu a staví najisto otázky v něm řešené. Dle žalovaného je zcela nemyšlitelné, aby soud vydal zcela odchylné rozhodnutí pouze s poukazem na to,

že žaloba byla podána ještě před vydáním sjednocujícího judikátu. Bez ohledu na polemiku stěžovatele s názorem shora uvedeným pak stěžovatel znovu opakuje veškeré své důvody uvedené již v odmítnuté žalobě, k nimž se již žalovaný vyjádřil.

Stěžovatel spatřuje v odkazu na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2012, č. j. 2 As 86/2010 - 76, důvod k podání kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Již samotný tento právní závěr je protimluv, neboť odkaz na judikát Nejvyššího správního soudu nemůže být sám o sobě nezákonným. Vzhledem k tomu, že stěžovatel neuvádí jiné důvody směřující k nezákonnosti napadeného rozhodnutí krajského soudu, navrhuje žalovaný, aby zdejší soud stížnost zamítl jako nedůvodnou.

Stěžovatel podal repliku k vyjádření žalovaného, kde dále obšírným způsobem rozebírá nebezpečnost nádrže na dešťovou vodu.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle kterých je vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a sám neshledal vady uvedené v odst. 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Protože žaloba byla odmítnuta pro nepřipustnost, přichází v úvahu pouze posouzení naplnění kasačního důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., který je ve smyslu ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu důvod speciální v případě, je-li žaloba odmítnuta (rozsudky ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 24/2004 - 49, publ. pod č. 427/2005 Sb. NSS, ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publ. pod č. 625/2005 Sb. NSS, či ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 - 65). Nejvyšší správní soud se proto omezil pouze na posouzení, zda krajský soud postupoval zákonným způsobem, pokud žalobu odmítl, a tím vyloučil meritorní projednání věci.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené usnesení krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Povahou kolaudačního souhlasu, jak shodně konstatuje krajský soud i stěžovatel, se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, který v usnesení ze dne 18. 9. 2012, č. j. 2 As 86/2010 - 76, (dostupné z www.nssoud.cz) dospěl k závěru, že „*souhlasy vydávané dle stavebního zákona z roku 2006, zejména dle § 96, § 106, § 122, § 127, které stavební úřad výslovně či mlčky činí k ohlášení či oznámení, jsou jinými úkony dle IV. části zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Tyto souhlasy nejsou rozhodnutími ve smyslu § 65 s. ř. s.; soudní ochrana práv třetích osob je zaručena žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu dle § 82 a násl. tohoto zákona. Žadatel o vydání souhlasu či oznamovatel může být v soudním řízení správním, vedeném na základě žaloby třetí osoby, napadající tento souhlas v postavení osoby zúčastněné na řízení dle § 34 s. ř. s.*“

Ve věci je zřejmé, že stěžovatel podal žalobu v době, kdy kolaudační souhlas byl v intencích části správní judikatury považován za rozhodnutí dle § 65 s. ř. s. Potud nelze stěžovateli vyčítat, že se u krajského soudu domáhal přezkoumání rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s. (a nikoli dle ust. § 82 s. ř. s., jak poté vyplynulo z výše citovaného usnesení rozšířeného senátu). V době podání žaloby nemohl stěžovatel ani předpokládat, že věc následně bude posuzována odlišně.

pokračování

Nejvyšší správní soud již několikrát konstatoval, že judikatura soudů jistě není neměnná a ani existence právního názoru vyjádřeného dřívějším rozhodnutím Nejvyššího správního soudu nebrání možnosti polemizovat v jiných případech s již vysloveným právním názorem. Zároveň však platí, že ustálenost rozhodovací praxe je nezbytnou podmínkou právní jistoty jako jednoho ze základních atributů právního státu. Změny judikatury by měly být proto opřeny o zásadní důvody, jakými mohou být např. změna právních předpisů souvisejících s vykládaným právním předpisem, změna právních názorů jiných soudů, k jejichž judikatuře je Nejvyšší správní soud povinen přihlížet, případně změna okolnosti podstatné pro působení právní normy dotvořené judikaturou apod., pokud potřeba takovéto změny převáží nad zájmy osob jednajících v dobré víře v trvající existenci judikatury (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2009, č. j. 1 Afs 140/2008 - 77, č. 1792/2009 Sb. NSS). Obdobně též i Ústavní soud konstatoval, že judikatura nemůže být bez vývoje a není vyloučeno, aby i při nezměněné právní úpravě byla doplňována nebo měněna. Každá změna rozhodovací soudní praxe, zvláště jde-li o praxi nejvyšší soudní instance povoláné k sjednocování judikatury nižších soudů, je ovšem jevem ve své podstatě nežádoucím, neboť takovouto změnou může být narušen jeden z principů právního státu, a to princip předvídatelnosti soudního rozhodování (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. IV. ÚS 2170/08, <http://nalus.usoud.cz>).

Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 28. 7. 2009, č. j. 2 As 34/2009 - 65 (dostupný na www.nssoud.cz) mimo jiné uvádí: „*Judikatura soudů představuje jeden z pramenů práva, a to i v kontinentálním právním prostředí. S precedenty je však třeba pracovat odlišně než s právními předpisy. Precedens totiž nepředstavuje nic jiného, než zobecnitelné pravidlo chování (normu), avšak vždy vztahující se primárně ke konkrétní soudem rozhodované věci. Judikatorní odklon je nezbytným faktorem, který se v rozhodovací činnosti soudů vyskytuje. Jakkoli na straně jedné je určitě nežádoucí, aby k němu docházelo příliš často, představuje na straně druhé nezbytný dynamický prvek v rozhodovací činnosti soudů. Pokud však dojde v důsledku sjednocovací činnosti k tomu povolaného orgánu (zde: rozšířený senát NSS) k judikatornímu odklonu, nelze nově přijatý názor zásadně aplikovat zpětně, pokud by tomu bylo v neprospěch účastníků řízení, resp. soukromých subjektů (...). Jinak řečeno, v podmínkách právního státu je nemyslitelné, aby se v důsledku provedení judikatorního odklonu zpětně zhoršilo procesní postavení účastníka řízení (viz zásada in dubio mitius)*“

Nejvyšší správní soud proto i v nyní posuzovaném případě nemůže dospět i k jinému závěru, než že nemůže být v důsledku judikaturní změny, k níž stran posouzení povahy kolaudačního souhlasu došlo usnesením rozšířeného senátu, být stěžovatel zbaven práva na soudní ochranu, která by mu v době podání žaloby (a ostatně i nyní, pouze v jiné formě) poskytnuta byla.

Z výše uvedeného vyplývá, že krajský soud sice správně konstatoval, že napadený akt není rozhodnutím ve smyslu ustanovením § 65 s. ř. s., ale pochybil, pokud bez dalšího, s ohledem na konkrétní okolnosti žalobu odmítl jako nepřipustnou, aniž by se zabýval tím, zda se podle obsahu nejedná o žalobu proti nezákonnému zásahu a věc neposoudil v intencích jím samotným odkazovaného usnesení rozšířeného senátu. Pokud by tomu tak bylo, žaloba proti kolaudačnímu souhlasu by byla ve smyslu ustanovení § 82 s. ř. s. přípustná. Krajský soud by se pak musel především zabývat otázkou aktivní legitimace stěžovatele, a to z hlediska, zda kolaudační souhlas zasáhl do práv, od jejichž nezákonného dotčení stěžovatel odvozuje svou žalobní legitimaci, a dále i otázkou včasnosti žaloby. Obdobně v rozsudku ze dne 19. 10. 2006, č. j. 6 Aps 2/2005 - 60, www.nssoud.cz, zdejší soud uzavřel, že „*[s]oud je po zahájení řízení povinen dle obsahu žalobního návrhu určit, jakému typu ochrany tržní žalobce odpovídá, pokud tak nemůže bez pochybností učinit (například z důvodu rozporu mezi obsahem žaloby a navrhovaným typem řízení), pak je namíste odstranit tyto vady žaloby postupem dle § 37 odst. 5 s. ř. s. (...) Tento postup je zcela v souladu s povinností soudu posuzovat úkony účastníků dle jejich obsahu a nikoli formy.*“

V situaci, kdy v okamžiku podání žaloby není zcela jasné, zda napadený akt je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., a relevantní judikatura (dokonce včetně judikatury samotného Nejvyššího správního soudu) není jednotná, je třeba, aby soud o to pečlivěji zkoumal, zda žaloba je zcela jednoznačně a nade vší pochybnost podána v tom či onom režimu, tedy zda se jedná o žalobu proti správnímu rozhodnutí, žalobu zásahovou, popř. žalobu na ochranu proti nečinnosti. Za takové situace by soud měl být citlivější k nejasnostem podání, a to tím spíše, je-li napadán akt z hlediska své povahy zcela určitý a nepochybný, přitom se nejedná zjevně o akt, jehož přezkoumání ve správním soudnictví je zjevně vyloučeno. Žalobce v případě, kdy je veden důvěrou v jednu judikaturní linii, musí mít možnost adekvátně procesně reagovat, tj. např. žalobní typ upřesnit či dokonce z procesní opatrnosti podat žaloby dvě.

Zvýšená citlivost a „procesní péče“ soudu v případech nejednotné judikaturní linie týkající se povahy napadeného aktu a volby žalobního režimu je důležitá také proto, že opačný postup by mohl znamenat odepření spravedlnosti a významný zásah do zásady právní jistoty. Jak ostatně rozšířený senát v rozhodnutí ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 - 98, publ. pod č. 2206/2011 Sb. NSS, uvedl, *„(b)ude nezřídka rozlišení mezi rozhodnutími ve smyslu § 65 s. ř. s., zásahy ve smyslu § 82 s. ř. s. a osvědčeními ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. obtížné a nejednoznačné. Právě proto však musí být výklad ustanovení o soudní ochraně poskytované ve správním soudnictví takový, aby jakýkoliv úkon mající povahu jednoho z výše uvedených, tedy i ten, jenž se pohybuje na pomezí mezi uvedenými typy úkonů, byl podroben soudní kontrole, a to nejen formálně, ale skutečně, tedy z hlediska svého obsahu. Věcný rozsah tří základních typů žalob v řízení podle s. ř. s. je nutno v pochybnostech vykládat tak, aby pokud možno každý úkon veřejné správy směřující vůči jednotlivci a zasahující do sféry jeho práv nebo povinností (tj. stanovící mu nové povinnosti, které dosud neměl, anebo odmítající jej zbavit určitých povinností, které již má; přiznávající, anebo odmítající mu přiznat určitá jednotlivcem nárokováná práva; jinak zasahující do jeho právem chráněné sféry konáním, anebo opomenutím, tedy mj. i nekonáním v případě, že právo stanovuje povinnost veřejné správy za stanovených podmínek konat, ať již předepsanou formou, anebo fakticky) byl podroben účinné soudní kontrole.“*

S přihlédnutím k výše uvedenému proto nelze než konstatovat, že důvod kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. byl naplněn, a proto zdejší soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, v němž je vázán právním názorem vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 110 odst. 1, odst. 4 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (ustanovení § 53 odst. 3, ustanovení § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 28. února 2013

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu